

The background of the cover is a deep blue night sky filled with numerous small white stars. Silhouettes of bare tree branches frame the top and sides of the image. In the lower portion, a woman is depicted in silhouette, crouching and holding a dagger with a yellow hilt. To her left, a small, speckled bird stands on the ground. The overall mood is mysterious and dark.

KAIRA

A TAJOMSTVO KRVI

KATRINA DUREC

Bol krásny slnečný deň. Malý chlapec Liam a jeho sestra Kaira stáli na lúke. Bol čas obeda a letné slnko na nich neúprosne pražilo.

Liamovi sa na čele zarosil pot, keď sťažka napol mocnú tetivu. Jedným okom sa snažil cez júnové slnko namieriť na terč. Spravil hlboký nádych a vystrelil. Šíp spravil žalostne malý oblúk a dopadol kus pred terč.

„Narovnaj sa! Si krivý,“ prikázala mu prísne Kaira, ktorá sledovala každý jeho pohyb a každú jeho chybu. Plavovlasý chlapec na ňu zagánil svojimi belasými očami, no i tak ju poslúchol. Vystrel bradu a chrbát. Potom spravil hlboký nádych, napol tetivu, namieril a vystrelil. Tesne minul terč a aj keď to bolo lepšie ako pokusy predtým, pozrel na sestru zúfalým pohľadom.

„Je to lepšie. Skús dať pravú nohu viac dopredu.“ Liam vystrel nohu, div sa nerozčapil na zemi.

„Nie, to je moc,“ povedala cez úškrn. „Spomeň si, ako som ti to ukazovala.“ Liam napodobil postoj, ktorý odpozoroval od svojej sestry. Potom spravil hlboký nádych, napol tetivu, namieril a vystrelil. Trafil okraj terča. Zamračenú tváričku rozjasnil úsmev, keď začal jasať nad svojím pokrokom.

„Trafil som sa! O chvíľu budem vedieť strieľať ako ty!“ volalo naradostené chlapča.

„Potom sa naučíš oháňať mečom a bude z teba pravý bojovník,“ pritakala a pritom sa s úsmevom pozerala na Liama.

„Budeš bojovník spolu so mnou?“ spýtal sa. Dievča razom zvažnelo.

„Netrep hovadiny a pod! Matka a otec sa majú dnes vrátiť a bude ich mrziť, keď ich neprivítaš.“

Chlapec prikývol a nechal nech mu sestra pomôže vysadnúť na koňa.

„Dáme si závod, kto bude skôr pri stajniach?“ spýtal sa, keď už aj ona sedela na svojom hnedom žrebcovi.

Kaira vedela, že aj keď má jej braček len šesť rokov, jazdiť vedel brilantne. Preto sa usmiala a prikývla.

„Dobre, ale opováž sa o tom ceknúť pred rodičmi.“ Liam prikývol a bez varovania kopol kobyľu do slabín.

„Počkaj! Nebola som pripravená,“ volala za ním. Ten ju už nepočul. Uháňal ako divý po lúke smerom k sídlu, ktorého vežičky trčali pomedzi vysoké špičky jedličiek. Za sebou nechával riadok ohnutých kvetov a trávy, čo v rýchlosti stiahol so sebou.

To všetko z diaľky pozoroval pár zelených očí, zasadených do zachmúrenej tváre.

Popohnala koňa do cvalu. Keď už bola za zadkom bielej kobyly, na ktorej sedel Liam, spomalila a nechala mu náskok. Chlapček sa sem-tam otočil a so smiechom sledoval, ako jeho sestra zaostáva. Ak sa mu zdalo, že je sestra až príliš blízko, zvýskol a surovejšie popohnal kobyľu.

Keď mal na obzore stajňu, ešte pevnejšie sa chytil hrivy. Zrýchlil a čo nevidieť bol pri stajni. Tam počkal sestru, ktorá naopak spomalila a pomaly k nemu doklusala.

„Vyhrál som! Som rýchlejší!“ volal piskľavým hláskom.

„To teda si,“ chválila ho sestra a s láskou sledovala radosť v jeho detských očiach.

Vzala kobyľu a nechala ho utekať za pestúnkou, ktorá už čakala s rukami vbok. Už z diaľky si všimla, ako buclaté ruky teatrálné prikladá na okrúhlu tvár, aby jej tým ukázala starosť o ich životy.

„Slečna!“ zvolala rozčúlene. „Nielen to, že už hodinu na vás čakám s obedom, ale ešte sa aj naháňate na tých zvieratách ako splašení. Chceš, aby Liam zletel z koňa? Už sme ti o tom s paniou niečo hovorili,“ kričala, až jej nadskočili šedivé kadere na spotenom čele.

„Vyhral som,“ chválil sa Liam, ignorujúc jej rozčúlenie.

„Pod! Ideme dnu,“ povedala už miernejšie. Vzala ho za tenkú rúčku a ťahala ho preč. „Pán s pani sa už vrátili. Nevie, či budú nadšení z toho, čo som práve videla,“ volala ešte stále rozhnevaná.

„Ale Nora, keď im o tom nepovieš, tak nadšení nebudú,“ počula tenký hlások, už keď zašli za roh.

Kaira sa pousmiala. Aspoň Liam jej trochu zdvihol pokazenú náladu od pestúnky.

Neznášala ju, aj keď chápala, že sa o nich bojí a stará sa o ich bezpečnosť. Ale ona verila, že sa o súrodencov vie postarať sama. Veď už teraz chlapcov učila umeniu boja s mečom, lukom a holými päsťami. Vďaka nej nebolo treba žiadnych školených učiteľov, keď sa vedela oháňať lepšie ako jej otec. Ale rodičia si neustále tvrdili svoje.

Povzdychla si a položila si hlavu na kobyľu. Hnedý žrebec do nej z druhej strany strčil pyskom, aby ju povzbudil.

„Nepríde ti čoraz nakrknutejšia a tučnejšia, Edgar?“ prihovorila sa mu. Koník súhlasne zafňkal, na čo sa konečne zasmiala.

V stajni odstrojila kone a sadla si do sena. Ani trochu sa jej nechcelo ísť privítať rodičov. Aj keď ich milovala celým srdcom, vedela, že len čo príde do sídla, začnú sa matkine prednášky o jej chovaní a obliekaní.

Jej matka tvrdila, že otec ju vychoval na chlapa. Ďaleko od pravdy nebola. Neraz si potajomky s otcom dala po pive, tak aby to matka nevedela. Zato sa však s matkou neraz stretla v kuchyni v neskorých hodinách a vyjedali spolu med.

Pousmiala sa nad peknými spomienkami a postavila sa. Vedela, že aj keby ju karhali za čokoľvek, radi ju uvidia. A mala aj pravdu. Len čo vstúpila do jedálne, matka k nej pristúpila a darovala jej vrúcne objatie. Samozrejme si neodpustila nevrlý pohľad na nohavice a košeľu, ktorú vymenila za šaty. Aj otec si ju premeral pohľadom, ale srdečne ju privítal. Z kraja sály na ňu gánila pestúnka.

„Ocko, ja som trafil terč!“ volal Liam.

Otec ho vzal na ruky a dvihol do vzduchu.

„Učíš sa rýchlo. Kto vie, či je to šikovnou učiteľkou alebo tým, že si taký šikovný ty,“ povedal a postrapatil ho na vlasoch.

Liam ukázal štrbavý úsmev za konečne poriadnu pochvalu.

„Pane?“ prerušila pestúnka rodinnú idylku. „Obed je už na stole.“

„Ďakujem, Nora. Môžeš ísť.“

Pestúnka naznačila úklon a odišla.

Rodičia sa postavili za vrch stola a počkali, kým ich potomkovia zaujmú svoje miesto. Sadli si a potom ich deti tak, ako to slušnosť kázala.

„Aké pekné, že ste na nás čakali s obedom. Už sme sa báli, že nás necháte jesť s otcom sami,“ priznala matka, zatiaľ čo sluhovia začali niesť jedlo na podnosoch.

Kaira a jej mladšia sestra Lorian si vymenili pohľady. Brat Karol sa zašklábil do taniera, tak aby to rodičia nevideli.

Súrodenci vedeli, že sa čakalo len na Kairu a Liama. Ako správna trojka starších súrodencov držali pri sebe, takže sa rozhodli nechať rodičov v ich peknej ilúzii. Aj by sa to podarilo, keby najmladšiemu článku rodiny nešli ústa ako hodinky.

„Ale kdeže. Nikto nejedol, lebo ma Kaira vzala na lúku až keď bol obed. Do tej doby bola strčená v stajni. Nora hovorí, že je *pochabá*, lebo je stále s koňmi,“ povedal Liam, zatiaľ čo sa smial na novom slovíčku, ktoré sa naučil.

Matka pohoršene nadvihla obočie. Rozhorčene sa pozrela na Liama a nevšímala si chichot, ktorý sa ozýval od detí s otcom až po slúžku, ktorá výstup malého chlapca počula. Ale Kaira sa nasmiala. Mala hrdosť hodných kráľov a Nora ju urazila.

„Dievča moje zlaté, ako si to dopadla? Je to všetko tvoja chyba, Leon! Ako ju dáme na vydaj? Veď jej snúbenec utečie, len čo zistí, že miesto trávenia času pri povinnostiach mladej dámy sa zhovára s kobylami,“ lamentovala a spínala ruky. Jej zlaté kadere sa jej rozhorčením zachveli vo vzduchu.

„Ak má viac rozumu ako Nora, bude jej záľuby rešpektovať,“ zastal sa jej otec.

„Ak bude mať rozum, zruší zasnúbenie skôr, ako prídu pred oltár,“ nedala sa mama a rozhorčene pokračovala. „Máš už šesťnásť rokov a čo nevidieť ťa čaká svadba vznešeného grófa. Je mladý, pekný a má spôsoby. Uvidí ťa máchať mečom a čo si pomyslí?“

„Naša Kaira je taká, aká je. Gróf bude poctený, že bude mať po boku poriadnu ženu.“ Pri tých slovách Kairu zamrazilo. Poriadna žena. V jej hlave zneli ako mrazivá ozvena. Aj keď sa už necítila ako dieťa, priečila sa jej predstava toho, že by namiesto šermu a klusania po lúkach robila manželku a matku.

„Prečo sa nemôžem vydať z lásky, ako vy dvaja?“ Len čo to vyslovila, začervenala sa od toho, ako hlúpo jej slová zneli.

„Dúfal som, že to už nebudeme musieť s tebou preberať. Možno medzi tebou a grófom tiež preskočí iskra,“ povedal jemne otec a matka súhlasne prikývla.

„Po ceste sme sa zastavili u grófovho panstva. Vyrástol z neho nádherný a pozorný muž. O týždeň môžeme očakávať jeho návštevu. Pobudne u nás na pár dní, aby sme prediskutovali podrobnosti o vašej svadbe. Dokonca sa rozhodol, že ťa chce spoznať ešte pred svadbou,“ vravela mama, akoby to bola tá najlepšia novinka, aká ju mala v živote čakať.

Súrodenci sa na seba pozreli a ich ľútostné pohľady hovorili za všetko. Kaira nestála o nijaké spoznávanie a ani o nijakú svadbu. Veľakrát už prosila rodičov o to, nech ich zasnúbenie zrušia a tým by si vykúpila svoje trúfalé právo rozhodovať o sebe. Vedela, že už jej nepomôže nič, tak len zvesila hlavu k tanieru a v tichosti dojedla obed.

Ani obloha plná hviezd jej nepriniesla útechu. Od obeda cítila tlak na hrudi, ktorého sa nie a nie zbaviť. Obávala sa príchodu grófa a aj manželských povinností, ktoré svadba so sebou prinášala.

Rodičia na nič nečakali. Chceli ju vydať, len čo dozrela do prijateľného veku.

Aj keď jej rodina bola celkom iná ako ostatných šľachticov, stále nemala, čo chcela. Rodičia nežiadali prísne pravidlá správania a odmeraný prístup od detí, ako videla v iných rodinách. Aj služobníctvo sa cítilo dobre v spoločnosti šťastnej rodiny. Z ich strany nebolo utláčané a ani ponížované. Aj keď im jej nadšenie pre lukostreľbu, šerm a kone vadilo, neprikazovali jej venovať sa ničomu inému, okrem vzdelania. Tak prečo nemohla mať ten luxus svadby z lásky, po ktorom tak túžila? Alebo najlepšie – žiadnu svadbu?

Otec jej často hovoril, ako sa do jej matky zamiloval na prvý pohľad. Ale nebolo sa čomu diviť. Mária Leferbová bola žena so zlatými kaderami, peknými krivkami a belasými očami.

Aj matka hovorila, že sa zamilovala na prvý pohľad. Leon mal mužnú postavu, gaštanové vlasy aj bradu, ktorá bola vždy pekne upravená a tmavomodré oči ako hlboký oceán. A tie odvážne oči nosila aj Kaira.

Karol a Lorian a s Liamom boli jej opakom. Ich krásne zlaté kadere Kaire často dodávali pocit, že sa ocitla v nebi. Otec im často hovoril, že sú to jeho anjelici. Kaire to nikdy nepovedal. Iba sa k nej priklonil a pošepkal, že je rád za svoju bojovníčku, ktorá mu anjelikov ochráni. To ju potešilo viac, akoby jej povedal, že je anjelom.

Ležala na posteli s priblížim úsmevom na tvári a ani si neuvedomila, že príjemné spomienky odohnali úzkosť zo svadby. Uvedomila si to až vtedy, keď niť príjemných pocitov pretrhlo zaklopanie. Vedela, že je to matka. Spomenula si, že sa na ňu vlastne hnevá a rýchlo sa zamračila.

„Ešte stále trucuješ?“ spýtala sa s úsmevom, keď bez pozvania pootvorila dvere. Pristúpila k posteli a sadla si na jej kraj. „Už som zohnala krajčírky. Zajtra ráno prídu zobrať mierky a môžeš si vybrať aj látky,“ povedala a pohľadila ju po opálenej tvári. Kaira nereagovala. Cítila sa zle a obviňovala za to svojich rodičov. Matka si hlboko povzdychla.

„Tvoj otec sa grófovi zmienil o tom, že obľubuješ kone. Gróf sa prekvapil, ale vďaka tomu dostal nápad na malý darček. Poslal ti koňa. Musím povedať, že je to skutočne majestátny kúsok. S otcom sme ti o tom chceli povedať až pred jeho príchodom, nech sa naňho nezačneš mračiť, len čo príde, ale vidím, že ak sa s ním nezoznámiš už teraz, mračiť sa budeš celý týždeň.“

V Kairiných očiach sa zaleskli iskričky zvedavosti, ktoré obmäkčili jej tvrdý výraz. Nedočkavo sa pozrela na matku. Ani nemusela otvárať ústa a ona hneď vedela, čo od nej chce.

„Buď opatrná, nech ťa nevidí otec. Nebol by rád, že ťa púšťam neskoro v noci do stajne.“ Poďakovala sa a potichu prebehla chodbami až k stajni, kde ju privítal prekvapený Julian.

„Mladá slečna, čo ty tu tak neskoro?“ spýtal sa s vidlami v rukách.

„To isté sa môžem spýtať aj ja teba. Väčšinu práce som už urobila.“

„To je pravda. Nemala by si tu pracovať. Keby to vedeli barón a barónka, neboli by veľmi nadšení.“

„Ale ty im to nepovieš, lebo vďaka mne nemáš skoro žiadnu robotu,“ doplnila ho s úsmevom.

„Veru, tak je,“ prikývol so smiechom. „Som tu, lebo som obdivoval toho mladého žrebca. Pozri sa na tú nádheru!“ ukázal na box v rohu. Kaira k nemu nedočkavo pribehla a s otvorenými ústami civela na zviera vo vnútri. Žrebec majestátne dvihol hlavu a pohodil svojou hustou bielou hrivou. Kaira zalapala po dychu v údive. Opatrne natiahla trasúcu ruku. Koník nastražil uši a zvedavo pristúpil ku Kaire. Pyskom jej brázdil po ruke a nasával pach mladého dievčaťa. Na dlani pocítila teplo toho božského zvieraťa.

Druhou rukou vzala jablko a strčila mu ho pod nos. Vďaka ho prijal a schrámal na jeden hlt. Fascinovane ho sledovala. Nevadilo jej, že pena z jeho úst kvapkala na jej dlaň. Krásne zviera ju ohromilo.

„Myslím, že takému krásavcovi ako ty by svedčilo meno Areon,“ hlesla Kaira, ešte stále v ohúrení.

„Vznešené meno pre vznešeného žrebca,“ prikývol uznanlivo Julian.

V magickom prepojení, ktoré práve vznikalo, sa razom ozval rachot. Z boxu na druhej strane stajne Edgar nesúhlasne kopol do steny. Obaja sa prekvapene pozreli jeho smerom a sledovali, ako koník nesúhlasne fŕka.

„Zdá sa, že tu niekto žiarli,“ usmial sa Julian. Kaira k Edgarovi podišla a upokojujúco sa mu prihovárala.

„Nemusíš sa báť. Teba žiaden žrebec od nejakého grófa nemôže nahradiť,“ hovorila a aby potvrdila svoje slová, podala mu jabĺčko. Edgar spokojne zafŕkal a presunul pozornosť na maškrtu.

Julian ju vyprovádzal zo stajne s rukou okolo pliec. Pomalým krokom a pod rúškom noci si užívali letný vzduch s čistým nebom nad hlavou.

„Počul som drby, že o týždeň nás čaká návšteva a onedlho aj svadba. Je mi jasné, že Areon sa tu neobjavil len tak,“ povedal podpichovačne. Tým, že načrtol túto tému, jej výrazne zhoršil náladu.

„Takmer som na to zabudla. Prečo si mi to musel pripomenúť?“ odvetila nevrlo.

„Zdá sa, že mladá slečna nezdiera také nadšenie ako rodičia,“ poznamenal ustarostene.

„Odpusť mi, že som taká. Nedokážem sa na tú svadbu tešiť. Viem, že je pekný a má postavenie a peniaze. Len by som si priala mať trochu viac času užiť si slobodu,“ povedala miernejším hlasom. Julian zastavil, chytil ju za plecía a otočil ju k sebe. Bez váhania ju chytil za bradu a jemne ju nadvihol, aby sa mu pozrela do očí.

„Kaira, manželstvo neznamená koniec veselého života. Chápem, že máš strach, ale nič sa nemusí zmeniť. Sú manželstvá, ktoré sa vezmú a hneď po svadbe sa uvidia len v posteli, lebo si každý ide za svojimi povinnosťami a záľubami. Iní majú šťastie ako tvoji rodičia a v zväzku materiálnom prekvitne láska. Možno nič nebude ako predtým, ale nič sa v žiadnom prípade nekončí.“

„Čo ak bude zlý?“ cítila, ako ju v očiach zaštipali slzy.

„Tak mu spolu nakydáme konský hnoj do postele,“ oznámil vážne, čo ju prinútilo k úsmevu. Objala ho a poďakovala sa za príjemnú nočnú prechádzku.

Zrazu, v jeho objatí, už nič nevidela tak čierne ako predtým. Ak Julian tvrdil, že všetko bude dobré, tak tomu verila.

Julian bol jej dobrý priateľ už od mala. Mal hnedé vlasy a aj oči. Kaira bola presvedčená, že sú to najkrajšie oči na svete. Boli vždy usmiate a plné lásky. Bol vysoký a vďaka tvrdej práci mocný. Jeho svaly a tvrdý výzor chlapa boli protikladom jeho srdca. Nikdy ju nikto neobjal tak láskavo ako Julian.

Vždy ho obdivovala ako otca a hltala každé jeho slovo, čo povedal. Ak ju niečo trápilo – či už rodičia alebo Nora – kedykoľvek sa za ním mohla prísť vyžalovať a vyplakať na ramene. Keď bola menšia, zvykol jej do vrečka strčiť jablko a aj keď si ho mohla kedykoľvek vypýtať v kuchyni, od Juliana chutilo najlepšie. Keď spadla z koňa, vtisol jej bozk na čelo a spieval jej pesničku, aby prestala nariekať.

Pre šľachtu to bolo priam neprijateľné správanie poddaného k vyššie postavenej osobe, aj keď to bolo len dieťa. Ale rodičia naopak boli vďační za to, že má iný dozor ako Noru, pri ktorej sa vždy jedovala a plakala. Preto nechali aj Juliana, aby sem-tam dohliadol na ich dcérku, keď boli na cestách.

Naučil ju všetko – od stajniarskej práce až po lezenie po stromoch. Ak by už aj niekedy mala mať muža, priala si, aby bol presne taký, ako jej milovaný Julian.

Po špičkách cupitala k svojej komnate. Keď z nej utekala, ani ju nenapadlo sa obuť, takže jej jemnou nôžkou prešiel chlad vždy, keď spravila krok vpred na chladnú dlažbu. Zabočila za roh a uvidela pootvorené dvere, cez ktoré prenikal pásik svetla. Bola prekvapená, že v takúto nekresťanskú hodinu bol ešte niekto hore.

Prikradla sa trochu bližšie a začula tlmené hlasy, ale nevedela rozoznať, čo hovoria. Premkla ju zvedavosť a prikradla sa k dverám, aby zistila, kto to je. Najprv rozoznala matkin a potom otcov hlas. Obaja boli rozhorčení a tlmili svoje hlasy, aby do ich rozhovoru nezaplietli zvedavé uši.

„Je to len pár mesiacov, čo ho korunovali. Myslíš si, že by bol taký hlúpy, aby riskoval vzburu šľachty, keď si len čerstvo zahrieva miestečko na tróne?“ začula otca.

„Tvrdil si aj, že sa neodváži robiť dodávateľa zo strachu z povstania. A hľa! Presne to urobil a celé mu to prešlo!“ protirečila matka. Hlas sa jej triasol od rozčúlenia.

„Dobre, uznávam. Ale bol by úplne šialený, keby vzal taký veľký risk dvakrát po sebe. Po tomto by sa vzbúrili. Verím tomu!“

„Ale ja nie, Leon. Nebudem vystavovať našu rodinu nebezpečenstvu len preto, lebo niečomu veríš.“

„A ja nebudem robiť ukvapené závery len pre pár vyhrážok! Obzvlášť teraz nie, keď sme zašli tak ďaleko. Kaira sa vydá, otehotnie a nič nás potom nezastaví.“

„On to vie! Práve preto si po nás príde.“ Matke sa zlomil hlas. Otec k nej pristúpil a vzal ju do svojho náručia.

„Neboj sa. Ochránim nás všetkých. Prisahám! A aby si mala pokoj na srdci, posilním stráž aj vonku, aj vo vnútri.“ Potom ju vzal na ruky a utrel jej horké slzy, ktoré sa jej rozkotúľali po lícach. Matka prikývla a prisala sa mu na pery. Privinul ju k sebe a opätoval jej bozky.

Vtedy Kaira usúdila, že je čas ísť preč. Potichu, aby neprerušila ich chvíľku, odišla späť do svojej komnaty. Zatvorila za sebou dvere a až potom si vydýchla. Zdalo sa, že práve bola svedkom rozhovoru, o ktorom nemala nič vedieť.

Domyslela si, že hovorili o kráľovi, čo len minulý rok prevzal vládu po nečakanej smrti oboch jeho rodičov. Volal sa Rikon a pochádzal z kráľovského rodu Medienovcov. Mal dvadsaťdeväť rokov, vhodné vlohy na panovníka a modrú krv. Na nič sa teda nečakalo a hneď nastúpil na trón ešte predtým, než niekto využil oslabenú krajinu. Nikdy ho nevidela, ale z počutia vedela, že je to tyran a krásavec.

Len čo nastúpil na trón, z rôznych častí krajiny začali na jeho rozkaz unášať mladých chlapcov, dievčatá a aj malé deti. Nik nevedel, čo sa s nimi stane po tom, ako zmiznú, a poddaní si neboli istí, či vôbec chceli vedieť, do akých pekiel sa ich deti dostali. Niektorí si mysleli, že ich zneužije a potom zabije. Iní zase, že je démon z horúcich pekiel, ktorý bol poslaný Bohom, aby jedol duše ich detí ako trest za ich hriechy.

Kaira nevedela, čo si o týchto teóriách mysliet. Ale čím si bola istá, bolo, že Gitenhorn bol jediná krajina, v ktorej sa unášanie a zastráňovanie ľudu dialo v takých veľkých mierkach. Preto nepochybovala, že kráľ je darebák.

Rodičia kráľovskú rodinu priam nenávideli a viedli k tomu aj svoje ratolesti. Kedykoľvek prišla táto téma, začali hromziť a nadávať dokonca aj pred malým Liamom. Potom tému rýchlo ukončili tým, že deti sú ešte malé na to, aby sa starali o také veci.

Kairu to nezaujímalo. Netýkalo sa jej to. Bola spokojná tam, kde bola. Nedotknutá svetom. Ale pristihla sa pri tom, ako jej ich hádka priniesla do srdca starosti. Čo matka tým myslela? Sú snáď ohrození kráľom? Chce im siahnuť na život? Aké vyhrážky a aký dodávateľ? Nerozumela ničomu.

S týmito otázkami sa hodnú chvíľu prevaľovala na posteli, až kým sa nad ňou nezľutoval spánok.

Na druhý deň, hneď po raňajkách a nedeľnej svätej omši, im komorná oznámila príchod krajčírok. Kaira nechala, nech odmerajú každý centimeter, ktorý potrebovali na prípravu šiat. Barónka sa s nadšením a neskrývanou hrdosťou pozerala na svoju dcéru. Mala taký zasnený pohľad, až sa Kaira musela pousmiať. Potom prišiel rad na vyberanie látok, na ktorý sa jej matka obzvlášť tešila.

Sluhovia priniesli skutočne rozmanitý výber takých nádherných látok, že sa prichytila pri tom, ako sa na šaty teší. Vybrala si jemne modrú s fialovým nádychom, prešitú striebornou niťou. Potom ružovú a krémovú. Ostatné ju už nezaujímali, takže výber nechala na matke.

Hneď po Kaire začali brať miery aj barónke, vďaka čomu ju ospravedlnila s pohrozením, že ak sa nevráti doobeda, do príchodu grófa bude mať domáce väzenie. Kaira horlivo prikývla a pratala sa von, len nech už nemusí trčať vnútri.

Osedlala Areona aj cez Edgarove protesty. Prvé chvíle sa snažili prísť na istú nôtu. Skúmala, ako koníka cvičili, akú silu bolo treba použiť a čo sa mu páčilo a čo nie.

Netrvalo dlho a s koníkom sa zoznámila, preto sa rozhodla, že sa s ním prejde k jazeru. Krajčírky a horúce júnové počasie ju umorili. Preto predstava o studenej vode stekajúcej po jej rozpálenom tele bola veľmi lákavá.

Aj jazda sa jej zdala byť omnoho dlhšia, ako naozaj bola. Preto, len čo zastavila pred jazerom, zosadla, dala si dole šaty a nechala si len tenkú košielku, v ktorej spávala. Rozpustila si gaštanové vlasy a nechala ich skotúľať sa po celom chrbte až po zadok. Špičku nohy ponorila do vody a len čo zacítila príjemný chlad, ponorila sa celá. Blažene vydýchla a uvoľnila svoje telo. Očkom pozorovala Areona, čo s chuťou pil z okraja jazera.

„Nádherný žrebec,“ začula hlas, ktorý preťal posvätné ticho. Najprv sa od ľaku mykla a napla celé telo. Polonahá vo vode si pripadala nezvyčajne zraniteľná. Pozrela sa smerom, odkiaľ vychádzal hlas. Na kraji jazera, kde rástlo húštie pálok, zazrela pohyb.

„Kto je tam?“ spýtala sa sebavedomým hlasom. Spoza skryšie vykukla hlava. Patrila urastenému mužovi s dlhou tmavou ofinou a decentne upravenou bradou.

„Prepáčte. Nechcel som vás znepokojiť. Zdalo sa mi neslušné vás neupozorniť na to, že nie ste sama, ktorá sa snaží skryť pred dnešnou páľavou. Tak som radšej niečo povedal, ako by som sa mal krčiť za kríkmí a sledovať, ako sa kúpete.“ Jeho vysvetlenie sa jej zdalo byť rozumné a možno k tomu, aby sa opäť uvoľnila, pomohol aj jeho hrejivý úsmev.

„Priznajte sa, že ste si to ospravedlnenie vymysleli už vopred,“ obvinila ho so smiechom za jeho dokonalý výstup. Priplával k nej bližšie, takže si zblízka premerala jeho črty aj mocné ramená, ktoré mu vyčnievali nad hladinou. Všimla si aj nenápadné jazvy, ktoré utŕžil pravdepodobne z bojov. No jeho krásu iba pridali. Zaujali ju jeho krásne zelené oči, ktorými si ju premeriaval.

„Musím sa priznať, že som rozmýšľal, čo vám poviem, už keď som vás uvidel vstupovať do vody,“ povedal s opätovaným smiechom.

„V tom prípade zabudnime na formálnosti. Už sme sa aj tak ocitli v trápnej situácii a nie je tu nikto okrem nás. Bolo by smiešne, keby si stále vykáme a bozkávame ručičky.“

„Som prekvapený tvojou odvahou. Veď ani nevieš, kto som. Keby som bol nejaký trtko z hradu, mohol by som to považovať za urážku.“

„Neprídeš mi byť hlúpy a myslím, že z hradu si, aj keď nie trtko,“ pokračovala ďalej sebavedomo.

„Takže nie len odvážna, ale aj bystrá. Určite si niekto z Leferbovcov.“

„Áno. Čo ma prezradilo?“ neskrývala prekvapenie nad jeho odhadom.

„Tu neďaleko je vaše sídlo a tá neústupnosť a drzá odvaha... je dedičná. Ešte som si nemohol nevšimnúť tých veľkých modrých očí. A taký krásny žrebec môže patriť len šľachte,“ konštatoval. Kaira sa usmiala, až sa začervenala. To muža pobavilo a zasmial sa.

„Tak teda, keď vieš, kto som, patrí sa, aby si mi prezradil svoje meno ty.“

„Netrvala si na tom, nech formálnosti dáme stranou?“ spýtal sa a zaškľabil sa. Kaira sa opäť zasmiala. Dostal ju.

„Je to nádherný žrebec,“ zopakoval. Kaira ho upodozrievala, že schválne odbočil od témy, ale keď išlo o kone, nechala to tak.

„Volá sa Areon. Ak chceš, môžem ho sem priviesť. Ale musíš sa otočiť,“ navrhla mu. Prikývol a Kaira vystúpila z vody, aby vraníka priviedla. Rozmýšľala nad tým, ako by rodičia vyvádžali, keby ju práve vidia polonahú, samú s cudzím mužom v jednom jazere. Občas kontrolovala muža, ktorý bol slušne otočený chrbtom.

„Môžeš.“ Muž sa otočil a neubránil sa širokému úsmevu. Natiahol k Areonovi ruku a začal sa mu prihovárať, akoby sa rozprával s bábätkom – presne tak, ako to zvykla robiť ona.

Nevníkala, čo hovoril. Miesto toho si cudzinca poriadne prezerala. Čelúť mal výraznú a tvrdú. Na rozdiel od vlasov mal bradu upravenú. Vyzeral nebezpečne, aj keď mal milý úsmev. Uvedomila si, že aj keď je jeho pohľad jemný, jeho oči naháňajú hrôzu.

Mala z neho zvláštny pocit. Nevedela sa rozhodnúť, či dobrý alebo zlý. Zdal sa byť veľmi milý a aj spôsob jeho rozprávania a celý jeho zovňajšok jej bol sympatický. Ale cítila, že je tam niečo viac. Niečo hlboko v jeho duši a zároveň pod povrchom toho perfektného obrázka, na ktorý sa práve pozerala. Nevedela si vysvetliť, čo to bolo. Zvláštna aura alebo len záblesk v nekonečnej zeleni jeho očí.

Teraz ale vyzeral ako dieťa, čo dostalo obľúbenú sladkosť. Aj Areon prejavil radosť z nového dvojnohého kamaráta. Nerada to priznávala, ale s Areonom si porozumel skôr ako ona.

„Páčiš sa mu,“ zhodnotila a pokúsila sa zakryť, ako sa jej to dotklo.

„To je pocta od takého nádherného zvieraťa. Také niečo sa hľadá veľmi ťažko.“

„Vidím, že sa vyznáš,“ prikývla uznalivo.

„Ak si nájdem čas, rád sa venujem koňom. Sú to inteligentné a chápané tvory.“ Kairou prešla vlna šťastia.

„Naozaj? Aj ja si to myslím! Som rada, že so mnou niekto súhlasí bez toho, aby bol pochabý,“ vyhrkla bez rozmýšľania.

„Pochabý?“ zaškľabil sa cudzinec. Kaira sa opäť začervenala.

„Áno. Pestúnka ma tak nazvala. Vraj s koňmi trávim viac času ako s povinnosťami mladej dámy,“ zdôverila sa.

„Nepočúvaj ju. Nevie, o čom hovorí. Som si istý, že už máš dosť rokov na to, aby si potrebovala pestúnku. Na jej mieste by som držal jazyk za zubami, ak si chce udržať prácu.“

„Máš pravdu, ale rodičia ju potrebujú na to, aby strážila mladších súrodencov. Ja som ju nikdy veľmi nemusela.“

„Ach áno. Takmer som zabudol. Máš ešte malého bračeka, však?“ spýtal sa jej bez toho, aby odtrhol pohľad od Areona.

„Aj mladšiu sestru,“ podotkla. Cudzinec razom zabudol na Areona a prebodol pohľadom usmiate dievča.

„Ale to zanemá... Povedz, aké je tvoje meno?“

„Volám sa Kaira.“

„Takže si najstaršia,“ poznamenal skôr pre seba, už omnoho vážnejšie.

„Áno.“

„Počul som, že čo nevidieť sa budeš vydávať. Je to pravda?“
„Si veľmi dobre informovaný,“ povedala neskrývajúc prekvapenie o tom, koľko toho vedel.
„Na dvore sa toho veľmi veľa povie. Ako pravdy, tak aj nepravdy. Kedy ten šťastný deň príde?“
„Gróf príde už o týždeň. Dátum svadby ešte neviem,“ povedal mrzuto. Cudzinec si to všimol a premeral si ju.
„O týždeň? To nie je dlhá doba. Myslím si, že je škoda predhodiť také krásne dievča nejakému grófovi ako kosť psovi,“ povedal a neomalene si ju premeral.
Kairou opäť prešla vlna šťastia. Bola rada, že ju konečne niekto podporil vo vlastnom rozhorčení. Jeho nenápadný kompliment jej zlepšil náladu, aj keď si to nerada priznala.
„Však! Tiež si to hovorím. Teda, nie to, že som krásna, ale to, že nie je správne ma len tak niekomu dať. Nikto tomu nerozumie!“ Rozhorčila sa. Cudzinec sa otočil od Areona a naklonil sa k nej.
„Teraz už áno, Kaira. Ja tomu rozumiem.“ Kaira pocítila jeho slová na tvári. Ihneď sa jej do líc nahrnula červeň po tom, ako si uvedomila význam jeho slov a ako blízko jeho tvár je.
Nedokázala sa pozeráť do tých zelených, strašidelných a nebezpečenstvom napustených očí.
Uhla pohľadom smerom k oblohe. Pohľadom zachytila slnko, ktoré bolo už vysoko. Bol čas vyraziť, ak nechcela mať domáce väzenie. Možno jej trocha odľahlo, ale vedela, že muž sa jej zapísal do pamäte a bude túžiť ho opäť stretnúť.
„Už budem musieť ísť,“ zamumlala.
„Som rád, že som ťa mohol spoznať.“ Chápavo prikývol a odstúpil od Areona. Otočil sa k nej chrbtom a obrátil sa až, keď ho vyzvala.
„Stretnem ťa ešte niekedy? Ešte stále neviem, ako sa voláš,“ zvolala zo sedla.
„Som si istý, že sa už čoskoro stretneme, Kaira.“
Jeho slovám nerozumela, ale rozhodla sa už viac nepýtať. Jej srdce zvierala ľútosť, že musela tak skoro odísť. Pri tom mužovi cítila, že sa nemusí báť povedať, čo si myslí, aj keď ho poznala len pár minút.
Rozhodla sa na druhý deň prísť k jazeru v nádeji, že neznámeho muža ešte stretne.

Keď posledné lúče oranžového slnka zmizli za horizont, Kaira sedela pri kozube s matkou, ktorá ju chválila za šikovnú prácu. Poobede dostala od rodičov dar, ktorý jej priniesli z cesty. Bola to malá decentná korunka ako pre princeznú. Určite bola veľmi drahá, ale rodičia s majetkom nemali problém. Dali jej ju ako predčasný svadobný dar. Bol to jeden z mála šperkov, ktoré ju oslnili, a tak ho mala na sebe aj teraz.

Celé popoludnie sa jej myšlienky vracali k mužovi z jazera, pri čom sa stále usmievala a civela do prázdna. Barón a barónka sa čudovali jej náhlej zmene nálady, ale domnievali sa, že za to môže drahý šperk.

Aj teraz sa usmievala a barónka ju nenápadne pozorovala. Nechcelo sa jej veriť, že drahá cetka do vlasov by niekoho, ako je Kaira, potešila dlhšie ako na desať minút. Premýšľala, či za jej priblížlý úsmev môže výšivka, ale keď zrak uprela na plátno v jej rukách, silno o svojej teórii zapochybovala.

Malá výšivka, ktorú robila už celé mesiace, mala predstavovať slnečnice a hortenzie. Ladne prechádzala ihlou po látke a dolaďovala posledné úpravy, ale miesto toho, aby sa sústredila

na výšivku, mala pred sebou jeho zelené oči. Na záver ju zdvihla do vzduchu ako meč po vyhranej bitke.

„Nože ukáž. Pochváľ sa mi!“ vyzvala ju barónka. Kaira jej pod nos strčila kostrbatú výšivku a barónka sa neisto usmiala. „Krása. Zatiaľ najkrajšia, akú si kedy urobila,“ pochválila ju pravdivo a vrátila sa k svojmu dokonalému obrazu.

Pre jej dcéru to bolo priveľa. Hodina bez pohybu nad nezaujímavou činnosťou ju unavila a radosť z aj tak škaredej výšivky rýchlo pominula. Ale na spánok bolo priskoro.

Zaklopala na dvere Loriany. Po vyzvaní vstúpila a našla ju s knižkou v ruke, aj keď izbu osvetľovali len sviečky.

„Čo sa deje?“ spýtala sa, keď ju uvidela v dverách.

„Nič. Nemôžem ísť navštíviť svoju sestričku?“ spýtala sa a zvalila sa vedľa nej na posteľ. Sestra sa uškrnula a prehodila si cez rameno dlhé, zlaté kadere, ktoré jej skoro prilahla.

„Myslela som si, že nebudeš mať čas. Pred príchodom grófa máš určite povinnosti nad hlavu.“

„Grófa mi nepripomínaj. Prípravy si vzala na starosť matka. Povedala, že ma chce ukrátiť o starosti, ale podľa mňa si myslí, že by som to zbabrala.“

„A nemá pravdu?“ uškrnula sa Lorianana. Kaira prikývla a s úsmevom sa zamyslela.

„Možno by sa gróf otočil na päte a dal mi svätý pokoj.“ Lorianana sa prestala smiať a zamračila sa.

„Prečo ku grófovi pristupuješ tak tvrdo? Má titul. Budeš sa s ním mať dobre. Ja sa napríklad na svadbu teším. Krásne šaty a šľachtic s titulom. Urobím z môjho muža šťastlivca už len tým, že ma bude mať po boku. Zato tvojho muža mi je už teraz ľúto. Alebo by radšej niekoho iného ako grófa?“ spýtala sa a nadvihla obočie. Kaira sa tajnostkársky usmiala. Lorianana zhĺkla a priložila si ruku k ústam.

„Povedz! Kto je to? Snáď nie Julian?“ vyzvedala.

„Julian? To nemyslíš vážne. Veď je starý,“ odpovedala a obe dievčatá sa zachichotali. „Poviem ti to. Ale ani muk!“ Počkala, kým Lorianana prikývne, a spustila: „Dnes som bola v jazere a mala som na sebe len tenkú košielku. Kúpala som sa a z ničoho nič sa tam objavil muž, ktorý tam bol celú dobu so mnou, ale bál sa na seba upozorniť. Bol nádherný, inteligentný a taký divoký. Ale z hradu. Asi nejaký významný rytier alebo čo.“

„Kaira! Chováš sa ako necudnica!“ povedala pohoršene Lorianana. Po tom, ako sestra prevrátila očami, pokračovala ďalej, lebo chcela vedieť viac. „To znie ako zakázaná láska.“

„Ale kdeže,“ povedala so smiechom. „Pekný je a páči sa mi, ale je z hradu. Ešte k tomu mal oči ako sviečky na hrobe. Aj tak sa možno už nikdy neuvidíme. Ale bol milý, možno by som ho aj chcela. Ale krajší ako ja nebol, to teda nie.“ Potom si Kaira spomenula na posledné slová neznámeho muža. *Som si istý, že sa už čoskoro stretneme, Kaira.* Vďaka spomienke prestala vnímať, čo jej sestra hovorí. Keby len ten muž vedel, ako veľmi dúfala, že sa stretnú.

Predstavovala si, aké by to bolo, keby si miesto grófa vezme jeho. Opovážlivé predstavy zahnal sestrin piskľavý hlas.

„Och, tak to si radšej počkaj na toho grófa. Mimochodom, čo to máš na hlave? Nemáš vo zvyku nosiť šperky, nieto ešte pred spaním.“ Lorianana jej bez varovania vzala korunku a naklonila sa k sviečke, aby lepšie videla. Oči jej zažiarili nad tou nádherou. Jemné špirálky a vlnky zo striebra sa ovíjali okolo malých drahokamov, ktoré pod správnym uhlom žiarili ako hviezdy na oblohe.

„To som dostala od matky a otca. Vezmem si ju vo svadobný deň,“ povedala a s pobavením sledovala, ako sestra žiaria oči žiarlivosťou a ohúrením.

„Tak to teda nie! Veď sa ani obliekať nevieš a potom len tak zrazu dostaneš na hlavu takú

nádheru? Nie! Pekne si ju vezmem ja. Predsa len mi pristane viac ako tebe.“

„Neboj sa. Aj ty takú dostaneš, keď sa budeš vydávať. Ale teraz mi ju už vráť, lebo ju zničíš.“ Loriana sa postavila ešte predtým, ako jej ju Kaira stihla vytrhnúť z ruky, a nasadila si ju na hlavu.

„Ak ju chceš, vezmi si ju,“ vyzvala ju s hravými iskričkami v očiach. Kaira sa jej hravosťou okamžite nakazila a vyskočila, aby si korunku vzala späť. Loriana sa uhla a už uháňala ďaleko po chodbe. Kaira nasledovala jej zvonivý smiech a čoskoro uvidela jej bledé nôžky miznúť za rohom.

Rozbehla sa za ňou. Omylom narazila do vystaveného brnenia, ktoré s rachotom spadlo na zem. Loriana sa vrátila, lebo sa zľakla, že si jej sestra ublížila. Keď ale uvidela, čo rachot spôsobilo, vyprskla do smiechu a utekala ďalej.

Bežali okolo komnát chlapcov, ktorí vykukli von, aby sa pozreli, čo sa robí. Len čo uvideli divú naháňačku, bez váhania sa k nej pridali.

Karol bol zo všetkých najrýchlejší, ale Kaira mala náskok. Počkala, kým sa sestra ešte trochu unaví, a vytrhla jej korunku z ruky.

„Vráť mi ju!“ kričala Loriana so smiechom a vyrazila za ňou v sprievode chlapcov. Prebehla chodbou pre služobníctvo a aj pár schodiskami, kým sa nedostala do plesovej sály. Vyskočila na vyvýšené pódium, kde zvykla hrať muzika. Nadvihla dosku, ktorá bola uvoľnená, a rýchlo sa schovala pod pódium. Bola to tajná skrýša, o ktorej vedel len jej otec a matka. Ona sa o nej dozvedela len náhodou, keď ich ako malá sledovala.

Počula blížiac sa kroky a zadýchané hlasy, ktoré sa radili, kam utiekla. Vtom do toho vmiešal klepot opätkov, sprevádzaný krokmi niekoľkých párov vysokých číziem.

„Čo sa tu preháňate v takých neskorých hodinách? Viete, ako ste ma vyľakali? Zrazu rachot a prázdne postele! Už som chcela poveriť strážcov, nech vás začnú hľadať,“ počula matkin rozčúlený hlas. V tej chvíli bola šťastná, že je pod zapršaným pódium. Jej matka bola srdiečko a anjel sám, ale keď sa nahnevala, tak sa jej bál aj otec.

„Len sme sa hrali,“ bránil sa Karol.

„To môžete aj zajtra. Kde sa schováva Kaira? Pri takejto blbosti určite nechýbala aj ona.“

„Nevieme, kde je,“ priznala pravdivo Loriana.

„Lebo sa nám schova...“ Liam nestihol dokončiť vetu, lebo ho sestra nekompromisne štipla do ramena.

„Liam, ty si mal už dávno spať!“ napomenula ho barónka už miernejším hlasom. „Idem sa pozrieť, či je vo svojej izbe. Ak nie, nech si ma neželá! Loriana, ty zatiaľ ulož brata do postele,“ dala stručné rozkazy. Nikto sa neodvážil namietat a rýchlo bežali späť do svojich komnát.

Kaira sa rozhodla urobiť to isté. Len čo začula, že sa kroky vzdiaľujú, vyliezla zo svojej skrýše a dvojkrídlovými dverami sa dostala na balkón. Jej izba bola o jedno poschodie vyššie. Postavila sa na kamenné zábradlie a vyskočila na jedného z chrličov, čo sa majestátne týčili po každej strane balkóna. Šikovne sa vyšvihla a zachytila výklenok okna, ktoré bolo na jej šťastie otvorené dokorán.

Nenávidela výšky, ale všetko bolo lepšie ako rozhnevaná barónka a domáce väzenie. S väčšou námahou sa vydriapala až hore a potom sa rozbehla do svojej komnaty. Zakryla sa perinou a predstierala spánok. Onedlho počula dych skláňajúci sa k jej tvári. Keď barónka usúdila, že jej ratolesť spí, pobožkala ju na čelo a spokojne odišla.

„Vstávajte, slečna! Rýchlo!“ Kaira bola vďaka naliehavosti hlasu okamžite hore. Ani sa nestihla spýtať, čo sa deje, a jeden zo strážcov ju drzo ťahal von z postele.

Bolo šero. Slnko ešte nestihlo pretiahnuť prvé lúče. Bola zmätená tým, čo sa deje a prečo v očiach mladého strážcu videla čiru hrôzu.

Neúprosne ju ťahal dole schodmi, kde sa neustále potkávala. Strážca na to nebral ohľady a ešte naliehavejšie ju ťahal za ruku. Dole čakala barónka s barónom a naťahovali ruky k svojim ratolestiam. Z druhého schodiska dvaja strážnici ťahali Lorianu, Karola a Liama, ktorí mali na tvárach zmätok a strach.

„Podme, deti. Rýchlo!“ súrili ich rodičia.

Pozrela sa na rodičov. Snažila sa z ich tvárí vyčítať, čo sa deje. Videla v nich hrôzu a napätie, ktoré okamžite zovrelo jej srdce.

Rodičia ich uchopili za ruky a rozbehli sa dole schodmi. Zastavil ich rachot. V predsieni sa rozleteli dvere. Dvornútra vbehli dva tucty neznámych mužov. Rodine a strážnikom sa rozšírili oči od hrôzy.

Vytasené meče aj oblečenie mali od krvi. Na ich tvárach sa zračili úsmevy lačné po zábave. Mali kyrusy a cez ne prehodenú látku, na ktorej bol vyobrazený Gitenhornský erb s čiernym havranom.

Len čo sa ich hrôzostrašné oči otočili ich smerom, s bojovým revom sa rozbehli k schodisku. Všetky deti ostali stáť ako obarené.

„Naspäť! Utekajte! Rýchlo!“ zavelil strážca a vytasil meč, aby rodine získal viac času. Deti sa ani nepohli. Barón, barónka a Kaira ich vzali za ruky a ťahali späť. Lapali po dychu, ale rev za nimi ich nútil utekať ešte rýchlejšie. Liam sa podkýnal a nestíhal držať krok s Kairou. Vzala ho na ruky a dobehla s ním aj s rodinou do spoločenskej sály.

Všetci sa zvalili na zem, snažiac sa spamätať z šoku a naberať dych. Barón zabuchol dvere a Kaira k nemu priskočila na pomoc. S napätím čakali, kým sa muži privalia. Nedali na seba dlho čakať. Traja strážci presile rýchlo podľahli a muži sa teraz dobíjali k nim. S námahou znášali údery, ktorými sa muži snažili dostať dnu.

„Čo chcú?“ kričala Lorian so slzami v očiach. Traja súrodenci sa k sebe tlačili a horko plakali.

„Kaira, rýchlo!“ otočila sa za hlasom. Barónka držala uvoľnenú parketu a naťahovala k nej ruku.

„Ale matka...“ chcela protestovať.

„Vravím rýchlo!“ chytila ju za ruku a surovo ju potiahla. Nebol čas na hádky o tom, kto sa má skryť prvý. Zaliezla pod pódium a posunula sa, aby uvoľnila miesto ostatným súrodencom, ale bolo neskoro. Barón nedokázal sám udržať nápor toľkých tiel narážajúcich do dverí. Muži vbehli dovnútra a okamžite sa ich chopili. Vtedy sa Liam dal do toho najviac srdce trhajúceho náreku. Barónka stihla na poslednú chvíľu pustiť parketu, ktorá spadla na svoje miesto.

„Najprv zabite faganov!“ začula zachrípnutý, vláčny hlas. Otec si kľakol, aj keď ho zozadu držali vojaci.

„Prosím, ušetrte ich! Sú to len malé deti. Ničím sa neprevinili!“ prosil úpenlivo. Deti kričali, kopali a plakali.

Počula meč, ako sa jeho ostrie obtrelo o pošvu. Potom počula, ako im podrezali hrdlá a hneď potom príšerný krik.

Kaire sa z hrdla dral výkrik, ale stihla ho udržať. Miesto toho sa z neho vydral bolestný vzlyk,

ktorý nebol počuť vďaka barónkinmu plaču a barónovým prosbám o ušetrenie jeho ženy. Plač bol utišený a vtedy utíchli aj otcove prosby. Všetko sa udialo rýchlo. Až príliš rýchlo. Nestihla poriadne registrovať, kto všetko bol už mŕtvy.

Nerozumela, čo sa deje. Všetko jej pripadalo byť tak neuveriteľné, že si bola istá, že to nie je pravda, iba zlý sen.

Zrazu všetko utíchlo. Muži a jej otec tiež. Jediné, čo počula, boli ťažké, sebavedomé kroky. Zdala sa jej večnosť, kým barón vykrikol:

„Ty satanov bastard! Čo si to spravil?“ kričal v hrôze cez slzy.

„Drž hubu!“ zahriakol ho tvrdý a známy hlas. Chvíľu bolo ticho. Kaira usúdila, že každý napäto čaká na jeho verdikt. „Mali tu byť štyria. Kde je tá hnedovláska? Už ste ju zabili?“

„Našli sme len týchto, pane.“ ozval muž so zachrípnutým hlasom.

„Kde je tá malá? Určite tu je. Hej, ty!“ obrátil sa k otcovi. „Kam si ju schoval?“

„Neviem, o kom to hovoríš.“ odvetil pridusene.

„Ale vieš, ty smradľavý staroch. Máš štyri decká a tá najstaršia tu nie je. Kam si ju ukryl?“ hovoril vecne a priam nechutne pokojne. Barón pokrútil hlavou, za čo mu neznámy uštedril dve päste. „Povedz, inak z teba vymlátim dušu!“ vyhrážal sa. Barón mlčal. Neznámy ho začal biť. Barón sa snažil pred úderom uhýbať. Protivník bol príliš silný a preto začal rezignovane ustupovať dozadu. Potkol sa o vyvýšené pódium a ťažko spadol na chrbát.

Kaira cez škáry medzi parketami videla, ako trpí, keď sa ťažko postavil. Chytila si ústa, aby sa neprezradila svojimi vzlykmi.

Barón sa narovnal a neznámy k nemu pristúpil. Konečne mala naňho výhľad. Muža okamžite spoznala. Bol to muž z jazera, ktorého milý úsmev nahradil posmešný úšľab. Mala pocit, akoby jej srdcom prešla dýka. Akýkoľvek pozitívny cit voči nemu sa stratil, keď uvidela ten zlovestný pohľad. Bol ako zviera.

„Pozrimeže. Ešte pred chvíľou si tu škemral na kolenách a teraz sa tu vypínaš jak páv. Chcelo by to príučku. Ale tá ti už aj tak na nič nebude.“

„Pomstím sa ti, Rikon!“ zvolal, ignorujúc jeho poznámku.

„Som zvedavý, ako to urobíš zo záhrobia.“

„Moja krv je hrdá.“ Pri týchto slovách jeho pohľad zabľúdl pod nohy. Nebola si istá, či jej otec zbadal jej slzy naplnené strachom a zúfalstvom, ale jeho pohľad bol hrdý, plný nenávisti a povzbudenia.

„O dôvod viac zabiť aj tú malú. Povedz, kde je, a obaja zomriete rýchlo a bezbolestne,“ povedal Rikon a priložil otcovi ku krku meč. Sledovala, ako jej milovaný otecko pozrel do očí Rikonovi a zvesil ramená. To bola jasná odpoveď. Rikon sa pousmial.

„Kaira, však?“ Stíšil hlas. „Je to sladké dievčatko. No ty sám si jej vybral osud. Úbožiatko malé. Nevieš si predstaviť, čo všetko jej spravím, až ju chytím. Až bude v ponížení a bolestiach prosiť o smrť, nezabudnem jej pripomenúť, že za všetko utrpenie môžu jej rodičia. A ver tomu, že ju nájdem, nech to stojí, čo to stojí.“ Ladným ťahom mu prešiel mečom po krku. Krv jej otca plným prúdom opúšťala jeho telo. Najprv vytriskla a potom ako vodopád stiekla na pódium, až sa predrala pomedzi latky tam, kde ležala Kaira.

Prvá kvapka krvi jej padla na líce, následne ju zmyli slzy. Kusla si do pery, aby potlačila vzlyky.

Ďalšie kvapky krvi padali ďalej, až ich slzy nestíhali zmývať. Nemala dosť odvahy na to, aby sa pohla a zabránila tomu, aby na ňu stekala krv jej otca. Sotva sa odvážila dýchať. Naplo ju. Silnejšie priložila ruky k ústam, aby nekričala.

Ten príšerný muž ešte stále stál nad ňou. Zvierať nevládne telo baróna pod krkom, akoby

nemalo žiadnu váhu, a obhliadal si ho. Špičkou jazyka prešiel po krvavom meči a zamľaskal. Potom pustil jeho telo, ktoré jej zaclonilo pohľad na muža. Len čo nad ňou s rachotom pristálo, mykla sa. Začalo sa jej zamdlievať a dvakrát ju naplo. Kusla sa do ruky, čo najviac zniesla, aby ostala pri vedomí.

S hrôzou stískala oči, snažiac sa nevnímať to, že nad ňou leží jej otec a po jej pravej strane zvyšok rodiny. Všetko sa udialo tak rýchlo, že ešte stále tomu nedokázala veriť.

Sálou sa ozýval víťazný rev, ktorý muž z jazera zahriakol.

„Ešte nie je po všetkom, chlapi. Nebudem spokojný, dokým nezomrie aj tá posledná. Rozdeľte sa! Jedna skupina pôjde prehľadať okolie a tunajšie lesy. Vypočujete každého, koho stretnete! Ja s ostatnými prehľadáme zvyšok sídla. Do večera ju chcem mať pri sebe! A živú! Bude to zábava.“ Nevidela mu do tváre, ale jeho hlas jej prezradil, ako sa uškrnul. Muži súhlasne vykriekli a vydali sa splniť rozkazy ich pána.

Kaira ležala pod pódium už celé hodiny. Poloha, v ktorej bola tak dlho, zmorila každú časť jej tela, ale i tak sa neodvážila pohnúť. Krv na jej tvári už stihla zaschnúť, ale jej pach neodchádzal. Jej ústa sužoval smäd a telo hlad. Aj keby mala pri sebe čokoľvek, bola si istá, že by do seba nič nedokázala dať.

Muži stále neodchádzali. Ich rabovanie a hľadanie sa ozývalo po celom sídle. Aj keď tam boli už tak dlho, Kairu obľahol studený pot vždy, keď počula hlasy alebo buchnutie bližšie, ako sa jej páčilo. Po pár hodinách, keď už nemali čo kradnúť a stále ju nenachádzali, ich zapálenie do práce postupne vyhaslo. Bezduché motanie po sídle a bez výsledku ich otravovalo. Už by to dávno vzdali, keby ich Rikon bez prestania nesúril do hľadania.

Keď slnko takmer zašlo za horizont, konečne to vzdal aj on s prísľubom, že zajtra sa vrátia a ešte raz sídlo prehľadajú. Za toľký čas Kaira už nevládala plakať, tak jej neostalo nič iné, len rozmýšľať.

Ten, čo si hovoril Rikon, bol ten, o ktorom sa hádali jej rodičia v ten večer, keď prvýkrát uvidela Areona. Takže nech jej matka hovorila o akýchkoľvek vyhrádkach, Rikon ich splnil.

Cítila sa hlúpo, že bola taká naivná. Keby upozorní rodičov, nič z toho sa nemuselo stať. Toľkokrát ju varovali pred ľuďmi z hradu a ona si aj tak spravila po svojom. Teraz, keď Rikon vie, ako vyzerá, bude ju hľadať u každého rodinného priateľa a po celom Gitenhorne. Ostať v sídle tiež nemohla a raz musí vyjsť von. Ale bála sa, že muži by ju chytili a odviekli ku kráľovi, kde by dokončil, čo začal. Nemala kam ísť. Navyše jej na ramenách pristalo nové bremeno.

Barón mal posledné pranie, a to bolo pomstiť ich smrť. Bola si istá, že duše jej rodiny nenájdu pokoj, dokým sa tak nestane. Ale čo zmôže malé dievča proti najmocnejšiemu mužovi v celej krajine?

„Pre Boha!“ začula tiché zhrozenie.

„Julian, som tu!“ odpovedala zúfalým šepotom na známy hlas. Len čo ho začula, opäť sa rozplakala a to si myslela, že už všetky slzy preplakala.

„Slečna? Kde si?“

„Tu dole,“ odpovedala a konečne sa odvážila pohnúť. Nádej na záchranu jej do rúk vliala novú silu.

Najprv mala problém voľnú dosku nahmatať, no o chvíľu s ňou už zápasila. Nebolo to také jednoduché, keď bola zavalená telom. Julian jej pribehol na pomoc a pomohol jej vyliezť z diery.

Stála pred ním špinavá, od krvi, sĺz, v zúboženom stave a s hrozivo napuchnutými očami. Podoprel ju a pomohol jej sadnúť.

„Čo sa tu stalo?“ spýtal sa plný starosti a zhrozenia.

„Boli tu kráľovi muži. Matka ma stihla skryť, ale pre ostatných už bolo neskoro. Zabili ich všetkých. Dokonca aj Liama! A ja som nič neurobila. Moc som sa bála.“ Skryla si ruky do dlaní. Julian ju hladil po vlasoch a čakal, kým sa upokojí. „Čo mám teraz robiť, Julian? Nemám kam ísť. Oni sú mŕtvi. Rozumieš?“ povedala cez vzlyky. Julian sa okolo seba poobhliadol. Hrôza z činov mužov ho ohromila.

„Zatiaľ sa u mňa umyješ, naješ a poriadne sa prespíš. Ja zatiaľ pochovám tvoju rodinu.“ Zachoval chladnú hlavu.

„Ale čo tí muži? Kráľ hovoril, že dá strážiť celé sídlo.“

„Dostal som sa sem vchodom pre služobníctvo. Tí barbari sú opití pred hlavnou bránou. Teraz sa o nich báť nemusíš.“

„A čo rodina? Nepatrí sa, aby som bola pri ich pochovaní?“

„Som si istý, že ti odpustia, že tam nebudeš. Teraz si potrebuješ odpočinúť.“ Podoprel ju a pomohol jej vstať. Vyšli zo sály a prešli okolo troch mŕtvych strážcov.

Ten, ktorý ju zachránil, bol ešte mladý, len o pár rokov starší od nej. Ako ostatní dvaja, bol bledý, ústa aj oči otvorené v mŕtvolnom výraze. Naplo ju.

Julian jej zakryl oči a tak ju previedol chodbou. Občas ju jemne potiahol na stranu, aby sa vyhla telám služobníctva. Muži pozabíjali všetkých.

Ruku sňal až, keď vyšli zo sídla. Pomohol jej prísť až k jeho skromnej chalupe. V potoku si poumývala zoslabnuté telo, zatiaľ čo jej Julian pripravil posteľ a zemiaky.

Studená voda jej stekala po ramenách, dole po chrbte, odkiaľ pokračovala svojou cestou. Ťažko z kože a vlasov drhla zaschnutú krv.

Rozmýšľala o tom, čo sa stalo. O strachu, ktorý cítila, o tom, ako mužom nerobilo problém podrezať ich hrdlá, akoby zabíjali zvieratá a nie ľudí. S takou krutosťou sa nikdy nestretla. Nemala ani kde, keď sídlo Leferbovcov bolo nedotknutý raj, ktorého sa krutosť sveta netýkala. Až do dnešného rána.

Pozrela na miskú uvarených zemiakov a prišlo jej zle. Mala pocit, že sa na ňu zemiaky škaredo pozerajú a vyčítajú jej to, čo sa stalo. Preto sa jeden zemiak, ktorý sa snažila silou mocou prehltnúť, rozhodol ísť hore. Kaira ho zapila vodou, nech padne do jej prázdneho žalúdka. Po tom, ako vyhrala boj nad jedným sústom, jej prišlo neuveriteľne zle pri pohľade na jedlo. Bola si istá, že do seba ďalšie sústo nenatlačí. Julian zdvihol zrak od brúsenia dýky práve vtedy, keď od seba odstrčila miskú.

„Vtáčatko, musíš jesť!“ ozval sa zastreným hlasom. Kaira sa smutne usmiala. Vtáčatkem ju zvykol volať, keď bola malá a smutná. Zrazu si pripadla byť zase malá a bolestne zraniteľná. „Nemôžem, Julian. Nejde to.“ Smutne sklopila zrak. Julian sa povzbudzujúco usmial. Postavil sa a podišiel k nej. Zohol sa a opatrne, ale pevne ju objal.

„Sľubujem, že bude dobre, len do seba daj aspoň jeden zemiak.“ Láskyplne jej vtisol bozk do vlasov a pohladil ju. Potom sa vrátil k brúseniu, nechávajúc ju samú pri boji so zemiakmi. Kaira sa zase potichu rozplakala. Bola tak vďačná za to, že jej ostal Julian a hlavne za to, že ju neopustil.

Začala sa a po kúskoch začala zapíjať zemiaky. Nie kvôli sebe, ale pre Juliana. Donútiť sa

premôť bola len malá splátka za to, že ju zachránil.

Keď si líhala do postele, so slzami v očiach sa mu poďakovala. Poprosila ho, nech si k nej ľahne, dokým nezaspí. Julian sa zarazil a zaváhal. Keď však pozrel na posteľ, videl na nej zúbožené dievčatko, vystrašené k smrti. Zovrelo mu srdce a rozhodol sa vyhovieť. Opatrne si k nej ľahol a objal ju mocnými rukami, aby sa cítila v bezpečí. Potom zaspala bezsenným spánkom.